

Csurka István:

– Történelemhamisítás – Belső tartalom nélküli szavak

Ma, amikor a válság dübörög és a legkülönbözőbb szinteken és minőségekben érzékelő emberek és csoportok is egyöntetűen állapítják meg, hogy nagy baj van a világgal és talán még nagyobb baj van szegény hazánkkal, amelynek hajója hanykolódik és az elsüllyedés fenyegeti, most aztán volna égető szükség a pontos jelentésű, s mindenki számára ugyanazt üzenő szavakra. De ilyenek már szinte nincsenek is. Szavainkra rátette a piszkos kezét a válságcsináló pénzügyi nagyhatalom, a megvezethetetlen elkülönülés, a nem – Thomas Mann-i Várászhegy fent Davosban vagy lent a tenger szintjén, éppen a New York-i Szabadság-szobor tövében, ahol locsog az örökös hullámmászás. A világalomhoz és a mai háborúkkal teli irányításhoz mindenképpen kibebelezett, üres szavakra van szükség. A rablóbáború legyen „demokrácia-terjesztés”, a nyomorgó tömeget nevezzük „leszakadók”-nak, amelyben benne foglaltatik az önhiba és az elmaradottság, sőt még a népiség is. Aki sok pénzt összeharcsolt, összeprivatizált, összeközvetített, fel- és leminősített, az sohasem leszakadó, legfeljebb néha séta közben leszakad egy kicsit a többitől a börtönudvaron. De akinek még ennél is több összejött, azt még ez a veszély sem fenyegeti, mert azt megvédi off-shore-ja és őkelme már a nemzetközies csapatába tartozik, akit hivatalból megvédenek.

Velejég hazug világban élünk, amelyben még az igaz állítás is csak félfélnken és magyarázkodva mer előtörni, mert mégiscsak azokat a szavakat kell használnia, amelyeket előzőleg már kibebeleztek. Kijegescedett szokássá vált, hogy egyes közírók, Népszabadság-tollnokok az előző hazugságaikra építés módszerét választják. Beigazolt állításnak veszik, amit előzőleg hazudtak, és ezekből az elemekből hoznak létre már szilárd igazságnak látszó állításokat. Ha egyszer egy Révész Sándor leírta már, hogy a Föld lapos, mint a pászka, és a magyar bűnös nép, benne én pedig antiszemita vagyok többmilliómod magammal – igaz vezírüként –, akkor ő már ezeket a hazugságokat tényként kezeli. És nincs egyedül. A módszer arat, mint a halál.

Díszlik az egészben valami marxizmusból visszamaradt, azt is mondhatnók, leszakadt. A nagy marxista tévedéseket, amelyekben már az öreg sem hitt és csak Engels rendszerező munkája következtében maradtak fenn, majd később Sztalin ordas hazugságait az állandó ismétlés tartotta életben. Göbbels is próbálkozott ezzel a módszerrel, de neki nem volt kifutása.

Most Orbán Viktor és Magyarország van soron. Miután az Országgyűlés alkotmányozott és szabályszerű kétharmados többséggel el is fogadta, kiderült, hogy a miniszterelnöknek mennie kell – mert tönkreteszi a gazdaságot. Előzőleg ugyanis az lett hazudva. Akkor még csak a gazdaság érdekelte a nemzetközieseket. Világszerte. A bankadó, a magánnyugdíj pénztárak és a Szurgut Nyeftegaz. A marxizmust különben is mindig a gazdaság hozta lázba, meg a proletariátus, amelyről az atyának halvány fogalma sem volt. Orbánnak tehát néhány hónappal ezelőtt még csak gazdasági ballépései miatt kellett volna mennie, sőt, eleinte csak Matolcsy tetemén keresztül, de aztán a lelépést kiterjesztették mindkettejükre. Mert volt egy bökkenő: az alkotmányt nem tűzhatték horogra, mint valami legyet. A készülő szöveget munka közben, s az elfogadás módját, házszabályszerűségét szóvá teheték,

de azt el kellett hallgatniuk és most is el kell hallgassák, hogy az alkotmányban a kereszténység, az „Isten áldd meg a magyart” és a magyar alapállás a bajuk. Nekik és nemzetközi tartozékaiknak. Ezt egyszerűen nem lehetett kimondani.

Most már azonban megváltozott a helyzet. A nemzetközi támadások olyan nagyzenekari erővel szólnak, bombardon, üstdob, cintányér, s távolról még a lánctalp-csörgés is – mint modern effekt – be van vetve, hogy most már az alkotmány életbe lépésének igényével is elő mertek állni, noha magát az Istent és a hazát még talán nem hozták szóba. Óvatosan hazudnak, erőteljesen szervezkednek. A szervezés ereje, nagyságrendje akkora, hogy nevetéses dolog mögötte csupán a hazai ellenzéki pártokat vagy a liberalizmus berlini, New York-i Konrad Görgeit vagy Kertész Ákosait megtalálni. Ők ott feszítenek természetesen, de csak segédcsapatként, sokszor előretolt egységként. Kiteszik a seggüket az ablakba, hogy az arra járó rácsaphasson. Nem, ehhez a szervezéshez, amit itt működésben látunk, ők édeskevesek. Itt a Moszad dolgozik.

A cél világos. A magyar gazdaság rendben van és senkit sem érdekel, mert nem tétel. Akinek a magyar munkaerő olcsó, az idejön és befektet, dolgoztat. Az Orbán-kormány a tisztességesnek tisztességes hasznot szavatol. Az alkotmány életbe lépésével és más magyar intézkedésekkel megindulhat az az évtizedes, nemzedékek munkáját igénylő folyamat, amelyben a magyarság újra magyar, keresztény anyanemzetté válik, és a családpolitikának köszönhetően lelassul a népességfogyás. Magyarországon így beköszönhet a magyarság senkit sem bántó uralomra kerülése, együtt a hozzá húzó, beilleszkedett, esetleg asszimilálódott magyar zsidósággal, de nem következhet be az a képtelenség, hogy egy törpe kisebbség uralkodjék egy történelmi nemzet felett. Amit a Moszad, Izrael és New York akar.

Ilyen helyzet – a Kádár–Aczél-rendszerben csak részben állt fenn, mert Moszkva soha nem engedte és – csak az 1982-es IMF-be lépés után indult meg hódító útján. A nyolcvanas évek végtelenül zavaros korszak volt. Egyszerre indultak meg a nemzeti, össz nemzeti, Erdélyt járó törekvések, Lakitelek és a demokratikus ellenzéknek az a liberális és kifejezetten zsidó és szabadkőműves munkája is, amely Kis János tevékenységében összegződött.

A Moszad mindennek a történelmi tudásnak a birtokában van. Már akkor is itt kujtorgott hazánkban. A Moszad nem a Kádár–Aczél-rendszert akarja visszaállítani. Semmit sem akar visszaállítani, hanem meg akarja teremteni a feltételeit a Kárpát-medence bizonyos részében, Csonka-Magyarországon (de esetleg csak a Dunántúlon) egy új, egy másik ország megalapításának. A feltételek meg kell, hogy feleljenek Izrael stratégiai és nemzetpolitikai igényeinek. Ezek az igények Izrael mai állapotából, az arab szaporodásából és a zsidó nép túlterheltségéből származó kifáradásából keletkeznek. Izrael évtizedek óta folyamatosan háborúzik. Eleinte sorra-rendre nyert, amerikai fegyverekkel és támogatással, most már egy-két alkalommal a vereség ízét is meg kellett éreznie. Amerikát is sorozatos kudarcok érik arrafelé. Az amerikai vezetés egyes részeiből is sugalmazhatják és pártolhatják egy nyugalmasabb sziget megszerzését.

Ez a körülmény vezet engem arra a következő-

tésre, hogy a Magyarország és Orbán elleni világméretű, összehangolt fellépés mögött egy nagyobb méretű, ezerszer hatékonyabb szervezőerőnek kell állnia, és az csak a Moszad lehet. (Persze a CIA-val karöltve.) Ide nem elég egy Charles Gati vagy egy Dallos György Berlinből, és még egy német szociáldemokrata miniszter vagy maga a francia külügyminiszter is kevés. Ebben az esetben most egy hatalmas hálózat működik, amelynek kiterjedése a különböző befektetési alapoktól a különböző csoportokig – Bilderberg, Foreign Affairs, stb. – terjed és amelynek a középpontjában a Moszad van. Már az egész világsajtót megmozgatták. A világ minden részéből meg-megszólalnak sose hallott személyek. Az ilyen sok-sok helyről szóló támadó kórus, a sajtó, a tévék és a kisembernek látszó hozzászólók megszervezéséhez olyan erő kell, amellyel csak az említett szervezet rendelkezik. Amellett a megrendelő is erre mutat.

A fiatalok a Wall Streeten tüntetnek

Mi az esélye a magyarságnak és kormányának ebben az egyenlőtlen harcban? Nem sok, de több, mint a felsorolásból kiteszik. Talán sokkal több is. Az európai társadalmak közvéleményének többsége velünk érez. Keveset tud a dologról, s a fenti erős meg-

világításból még kevesebbet, de igazsága terjed. Nagy szolidaritási kiállításokra nem számíthatunk, s azt magunknak kell élesztgetnünk a saját kiállításainkkal. A Wall Street előtt állandóan tüntetés jön össze. Fiatalok el akarják foglalni a bankárközpontot. Ilyen még nem volt. Nem hoz-e borús időt a világkapitalizmusra Magyarország ilyen módon való leigázása, nem látítja-e fel a már félig leigázott és rejtélyes megbízottak kezére adott országok, Görög- és Olaszország népét a magyar bukás és a magyarországi mesterséges mannaesó? Ezek világpolitikai kérdések. Meddig lehet elmenni egy ártatlan ország, egy csonkolt ország és egy többször tönkretett nép további tönkretételében?

Ezek most nem erkölcsi mentőkérdések, ezek most a leggyakorlatibb felvetések. De van más is. A magyarság, a kormány, Orbán és az egész java-nép előtt nincs másik lehetőség, csak az ellenállás. A szembeszállás. Ez természetesen nem jelenthet visszafordulást, heccelést és frázisokat. Hanem józan végiggondolást. Ha nem állunk ellen, gyorsan bevonulnak – már a spájzban vannak –, nyélbe ütnek és a világ észre sem veszi, hogy már nem vagyunk. Ha okosan, esetleg valamilyen fél-csárdás koreográfiával ellenállunk és időre játszunk, talpon maradhatunk. Az idő most nem az USA-nak és kapcsolt részeinek dolgozik. Legyünk kövek! „A kő marad.”

Éppen azért, mert egy ekkora világerővel állunk szemben, amellyel nem tudunk sem gazdasági, sem katonai, sem hatékony pusztán politikai erőt szembeállítani, csak a belső lelki, erkölcsi és kulturális összefogás, azaz egy belső magyar keresztény megmozdulás-sorozat, egy igazunk tudatából fakadó, kitaró ellenállási mozgalom szegezhető szembe. Mindenkint meg kell szólítani. Nincs kisember és nagyember. A sekrestyésre éppen úgy szükség van, mint a papra. A harangozók pedig harangozzanak.

A magyarságon 1956 óta nem futott végig semmilyen szent láz. Most fusson, mert a veszély végsőbb, mint akkor volt. A húzódozókat meg kell győzni, a trombitásoknak meg kell fújniuk a harsónákat, az értelmiségnek szép szóval, hittel kell megszólítani a társadalmat, félre a sehová nem vezető vitákkal, aki fél, inkább hallgasson. A máris átállók at arcul kell legyinteni. Ez a „vagy-vagy” korszaka: vagy megmaradunk vagy nem.

Az országmentő mozgalomnak szépnek kell lennie. Mindenki megérezheti ezt a felemelő új tartalmat, a végső magyar összefogás szépségét, aki besorakozik és végigkanyarog, hullámmzik vele és benne a kicsi országon. A miénken.

Forrás: www.miep.hu – 2012. január 17., 14:47

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.